

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: nezl. I. K.**, zastoupen otcem jako zákonným zástupcem: V. K., právně zastoupen JUDr. Pavlem Bugárem, advokátem, se sídlem Žitná 45, Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2004, č. j. 7 Az 177/2003 - 37,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Pavlu Bugárovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 5. 2003, č. j. OAM - 4865/VL - 11 - P15 - 2001, kterým bylo rozhodnuto, že účastník řízení nespĺňuje důvody udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že Městský soud v Praze posoudil uvedenou casu v rozporu s právním řádem. Dále uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu. Městský soud podle názoru stěžovatele projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se vzhledem k jejímu obsahu vyjadřovat nebude a odkázal na správní spis. Rovněž k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že otec stěžovatele jako jeho zákonný zástupce podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 24. 10. 2002. V průběhu správního řízení bylo objasněno při pohovorech s matkou i otcem žadatele o azyl, že hlavním důvodem odchodu ze země původu byly obavy z možného únosu ze strany osob spjatých s mafií, dále snaha o sloučení rodiny a přání matky, aby syn měl řádný a bezpečný život. Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. OAM - 4865/VL - 11 - P15 - 2001 ze dne 15. 5. 2003 rozhodlo o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Ze soudního spisu Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel následně podal žalobu k uvedenému soudu, který ji rozsudkem ze dne 30. 4. 2004, č. j. 7 Az 177/2003 - 37, zamítl jako nedůvodnou, když vyšel z toho, že jediný rozhodovací důvod napadeného správního rozhodnutí stěžovatel nezpochybnil, a tudíž jeho žaloba nemohla být úspěšná.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zaobírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě správní orgán rozhodl o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Městský soud žalobu stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel tak měl v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru městského soudu o zamítnutí žaloby pro nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona, neboť pouze z tohoto pohledu byla věc správním orgánem a městským

soudem posuzována. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Nejvyšší správní soud proto za použití § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nezjistil žádné důvody, které by měly vést k užití § 109 odst. 3 s. ř. s., jenž upravuje situace, kdy soud není vázán důvody kasační stížnosti (nicotnost rozhodnutí správního orgánu, zmatečnost řízení soudního, nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2004, č. j. 7 Az 177/2003 - 55, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Pavlu Bugárovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu